

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hlušíka, Ph. D. ve věci

žalobce: **Lucky CS GOLD s.r.o.**
sídlem U Stavu 176/9, 736 01 Havířov
zastoupen daňovým poradcem Rambousek a partner a.s.
sídlem Křišťanova 4/1544, 130 00 Praha 3

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2023, č. j. 32781/23/5300-21443-712603

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou dne 12. 12. 2023 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2023, č. j. 32781/23/5300-21443-712603, kterým žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 26. 5. 2017, č.j.

Shodu s prvopisem potvrzuje

2280050/17/3210-50526-802048, které se týká daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“), a to konkrétně nároku na odpočet DPH z nákupu pohonných hmot od tuzemských dodavatelů s místem nakládky v jiném členském státě.

2. V projednávané věci je mezi účastníky sporné zejména to, zda žalovaný správně vyhodnotil okamžik, kdy v dané věci došlo k dodání zboží ve smyslu § 13 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDPH“) a čl. 14 odst. 1 směrnice Rady č. 2006/112/ES ze dne 28. 11. 2006, o společném systému daně z přidané hodnoty. Správné určení tohoto okamžiku má totiž zásadní význam pro vyhodnocení skutečnosti, zda se jedná o pořízení zboží z jiného členského státu ve smyslu § 16 ZDPH a v této souvislosti, zda žalobce správně uplatnil v této věci nárok na odpočet daně podle § 72 a násl. ZDPH.
3. Krajský soud připomíná, že ve věci již rozhodl, a to rozsudkem ze dne 3. 6. 2020, č.j. 22 Af 13/2019-68, kterým žalobu zamítl. Na základě kasační stížnosti žalobce rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 30. 11. 2022, č.j. 8 Afs 114/2020-72, jímž zrušil jak rozsudek krajského soudu, tak rozhodnutí žalovaného a **zavázal žalovaného, aby udělal právní úvahu, z níž bude zřejmé, v návaznosti na jaké právo (právní titul), přešlo na žalobce právo nakládat s pohonnými hmotami jako vlastník.** V projednávané věci proto žalovaný rozhodl znovu, a to napadeným rozhodnutím.
4. Žalobce namítá, že žalovaný nesprávně vyhodnotil okamžik dodání zboží, tedy okamžik, kdy mohl žalobce se zbožím nakládat jako vlastník. Podle žalobce žalovaný tento okamžik určil výhradně podle kritéria organizátorství přepravy zboží, což odporuje rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2015, sp. zn. 5 Afs 77/2015 a také početné judikatuře Soudního dvora EU. Žalovaný měl podle žalobce vycházet ze skutečného nabytí vlastnického práva, včetně jeho složek, jak je vymezuje soukromé právo. Naložením pohonných hmot na objednané cisterny tak na žalobce nepřešlo právo nakládat s pohonnými hmotami (dále jen „PHM“) jako vlastník, neboť žalobce musel postupovat podle instrukcí jeho dodavatele. Měl tak pouze postavení detentora. Na podporu svého stanoviska argumentoval žalobce rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 25. 3. 2015, sp. zn. 45 Af 13/2013. Dle žalobce žalovaný nepředložil jediný relevantní důkaz o tom, že žalobce mohl se zbožím nakládat jako vlastník v jiném členském státě.
5. Dále žalobce tvrdí, že na něj nepřešlo důkazní břemeno k prokázání místa zdanitelného plnění. Předně žalobce uvedl, že se jedná o otázku právní, ne skutkovou. Dále namítal, že žalovaný vytvořil teorii o tom, že žalobce mohl se zbožím ekonomicky nakládat již v jiném členském státě, aniž by o tom předložil jakýkoliv důkaz. Důkazní návrhy žalobce žalovaný bez relevantního odůvodnění neprovedl.
6. Žalobce dále namítal, že žalovaný neprokázal, že údaje uvedené v nákladním listě vydaném podle čl. 9 odst. 1 Úmluvy o přepravní smlouvě v mezinárodní silniční nákladní dopravě (dále jen „Úmluva“) se neshodují se skutečností. Nákladní listy vydané podle čl. 9 odst. 1 Úmluvy (dále jen „nákladní list CMR“) mají podle žalobce obdobnou závaznost jako veřejná listina.
7. Jako čtvrtou žalobní námitku žalobce navrhl krajskému soudu, aby zvážil, zda nebyly naplněny podmínky rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 2. 2018, č.j. 2 Afs 239/2017-29, neboť žalovaný vydal platební výměry převážně za účelem prodloužení prekluzivní lhůty.

8. V páté žalobní námitce žalobce uvedl, že jeho návrh na opakovaný výslech svědka, vzhledem ke změně úvah žalovaného po zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), nebyl proveden a nepostačuje argument žalovaného, že výpověď svědka byla vyvrácena domněnkou žalovaného.
9. Za šesté se dle názoru žalobce žalovaný nevypořádal s požadavkem NSS uvedeným ve zrušujícím rozsudku, aby se zabýval tím, na základě jakého právního titulu přešlo na žalobce právo nakládat s PHM jako vlastník, a také se nevypořádal s argumentem žalobce, že režim podmíněného osvobození od spotřební daně je jednoznačným důkazem o tom, že smluvní strany považovaly za místo dodání Českou republiku.
10. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Uvedl, že žalobce ve vznesených námitkách prakticky nereaguje na novou právní argumentaci žalovaného v napadeném rozhodnutí a namísto toho se uchýlil z převážné části k textu žaloby ze dne 6. 3. 2019, která směřovala proti jiné argumentaci žalovaného uvedené v již zrušeném rozhodnutí. K námitce žalobce, že místo plnění bylo posouzeno pouze na základě organizátorství přepravy žalovaný uvedl, že v souladu se závazným názorem NSS v bodech 33. až 65. napadeného rozhodnutí přestřel důvody, z nichž vyplývá, jakým způsobem a kde přešlo na žalobce právo nakládat s PHM jako vlastník. Z provedeného dokazování vyplynulo, že žalobce toto právo nabyl v jiném členském státě. K námitce týkající se rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 25. 3. 2015, sp. zn. 45 Af 13/2013, žalovaný uvedl, že proti výše uvedenému rozsudku byla podána kasační stížnost, která byla zamítnuta rozsudkem NSS č.j. 5 Afs 77/2015-43 ze dne 25. 11. 2015. Na závěry naposledy uvedeného rozsudku naopak žalovaný odkázal v napadeném rozhodnutí, neboť NSS zde konstatoval, že při posouzení otázky, kterému dodání má být přisouzena přeprava, hraje významnou roli tzv. kritérium organizace přepravy. Je však třeba zabývat se nejen otázkou, která osoba fakticky provádí přepravu, ale taktéž okamžikem převodu práva nakládat se zbožím jako vlastník.
11. K námitce žalobce týkající se neunesení důkazního břemene žalovaným, žalovaný uvedl, že své důkazní břemeno ve vztahu k otázce místa plnění unesl, když v Seznámení 1 správce daně obeznámil žalobce se svými pochybnostmi stran převodu práva nakládat s PHM jako vlastník. Žalobce tedy byl seznámen s pochybnostmi správce daně a názorem žalovaného a měl možnost na ně reagovat.
12. K námitce žalobce, že dokazování bylo neúplné, neboť správce daně všechny relevantní návrhy žalobce bez náležitého odůvodnění ignoroval, žalovaný uvedl, že vzhledem k nekonkrétnosti žalobce se nemůže blíže vyjádřit. Nicméně připomíná, že v rámci řízení po zrušujícím rozsudku NSS provedl řadu důkazních návrhů žalobce a dokazování považuje za úplné a dostatečné.
13. K námitce týkající se nákladních listů CMR žalovaný uvedl, že tyto nákladní listy nejsou ve smyslu § 94 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) veřejnou listinou, neboť je nevydal orgán veřejné moci a ani samotná Úmluva nákladní listy neoznačuje jako veřejnou listinu. Ohledně vyhodnocení uvedených nákladních listů co do důkazní stránky odkázal žalovaný na své rozhodnutí a zdůraznil, že ze skutkových okolností případu vyplynulo, že smlouvu s dopravci uzavřel žalobce, nikoliv osoba uvedená jako odesílatel na nákladních listech CMR.
14. Žalovaný zásadně nesouhlasil s žalobní námitkou, že platební výměry byly vydány převážně za účelem prodloužení prekluzivní lhůty, neboť jednak nebyly vydány platební výměry, ale

žalobou napadené rozhodnutí a nebylo vydáno s „lehce pozměněnou argumentací“, jak tvrdí žalobce, ale se zcela novým posouzením věci s ohledem na závěry zrušujícího rozsudku NSS.

15. K námitce neprovedení opakovaného výsledku svědka žalovaný uvedl, že se jedná o obecnou námitku a pokud má žalobce na mysli opakování výsledku svědka pana Martina Ondry, žalovaný v bodě 57. napadeného rozhodnutí zdůvodnil, proč návrhu žalobce nevyhověl.
16. Žalovaný má za to, že se řídil závazným názorem NSS, v napadeném rozhodnutí provedl nové posouzení věci a v jeho rámci učinil právní úvahu, z níž je zřejmé, v návaznosti na jaké právo (právní titul), přešlo na žalobce právo nakládat s PHM jako vlastník.
17. K vyjádření žalovaného učinil repliku žalobce, v níž namítl, že právní úvaha žalovaného, na základě jakého práva přešlo na žalobce právo nakládat s PHM jako vlastník, je nejasná. Dále namítl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a rozporuplné, neboť žalovaný se nevyjádřil k argumentu žalobce, že pokud by nabyt zboží již v jiném členském státě, byl by plátcem spotřební daně, avšak správce daně po žalobci nikdy spotřební daň nepožadoval. Závěrem žalobce nesouhlasil s hodnocením svědecké výpovědi Ing. M. B. a p. M. O.
18. Na repliku žalobce reagoval žalovaný, který předně uvedl, že se jedná o nově formulované žalobní námitky, které jsou nepřijatelné podle § 71 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Z procesní opatrnosti se žalovaný k námitkám vzneseným žalobcem v replice vyjádřil a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a své vyjádření k žalobě, v němž podrobně popsal všechny okolnosti přepravy PHM i právní hodnocení, na základě jakých skutečností přešlo na žalobce právo nakládat s PHM jako vlastník. K otázce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí uvedl, že se vypořádal se smyslem argumentace žalobce a s jeho hlavními námitkami, přičemž zároveň vytvořil vlastní ucelený argumentační systém, proti němuž nemohou námitky žalobce obstát. Co se týče hodnocení svědeckých výpovědí, odkázal na napadené rozhodnutí a zdůraznil, že svědkyně Ing. B. tvrzené skutečnosti neosvědčila a svědek p. O. rovněž svou výpovědí neosvědčil, že žalobce nemohl s PHM disponovat dříve než po jeho vyclení.

Posouzení věci krajským soudem

19. Krajský soud připomíná, že ve věci již bylo rozhodnuto, a to rozsudkem ze dne 3. 6. 2020, č.j. 22 Af 13/2019-68. Nicméně na základě kasační stížnosti žalobce rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 30. 11. 2022, č.j. 8 Afs 114/2020-72 a zrušil jak rozsudek krajského soudu, tak rozhodnutí žalovaného. Krajský soud dle názoru NSS zatížil svůj rozsudek vadou nezákonnosti dospěl-li k závěru, že správce daně unesl své důkazní břemeno ohledně tvrzení, že bylo na stěžovatelku převedeno právo nakládat s pohonnými hmotami jako vlastník na území jiného členského státu. NSS zároveň **zavázal žalovaného, aby udělal právní úvahu, z níž bude zřejmé, v návaznosti na jaké právo (právní titul), přešlo na žalobce právo nakládat s pohonnými hmotami jako vlastník.** Krajský soud tedy v projednávané věci přezkoumává nové rozhodnutí žalovaného, který byl při svém rozhodování vázán požadavkem NSS.
20. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž byl vázán právním názorem vysloveným v kasačním rozsudku ve smyslu § 110 odst. 4 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci rozhodl soud bez jednání v souladu s § 51 s. ř. s
21. Krajský soud ve stručnosti zrekapituluje průběh daňového řízení: správce daně zahájil dne 28. 4. 2015 u žalobce daňovou kontrolu na DPH mj. za zdaňovací období říjen 2013. Průběh

daňové kontroly a kontrolní zjištění jsou popsány ve zprávě o daňové kontrole, která byla s žalobcem projednána dne 23. 5. 2017. Žalobce v tomto zdaňovacím období uplatnil nárok na odpočet daně z pořízení PHM od společnosti Rodener Group s.r.o., s místem nakládky v jiném členském státě, přičemž přepravu do tuzemska si zajišťoval prostřednictvím smluvního dopravce. Správce daně dospěl k závěru, že místo plnění dle ustanovení § 7 ZDPH se nacházelo v jiném členském státě a žalobce nárok na odpočet daně uplatnil v rozporu s ustanovením § 72 odst. 1 ZDPH. Na základě výsledků daňové kontroly byl vydán dodatečný platební výměr, proti němuž žalobce podal odvolání. Žalovaný vydal dne 16. 1. 2019 rozhodnutí č.j. 363/19/5300-21443-712165, kterým odvolání zamítl. Proti rozhodnutí o odvolání podal žalobce žalobu ke zdejšímu soudu, jež žalobu zamítl. Ke kasační stížnosti žalobce rozhodl NSS rozsudkem ze dne 30. 11. 2022, č.j. 8 Afs 114/2020-72 a zrušil jak rozsudek krajského soudu, tak rozhodnutí žalovaného. Žalovaný, vázán právním názorem NSS, pokračoval v řízení a seznámil žalobce s hodnocením důkazních prostředků a svými závěry, a to dne 9. 2. 2023. Žalobce reagoval návrhem na pokračování dokazování, žalovaný proto uložil správci daně, aby doplnil řízení, a to ve vztahu ke zdaňovacím obdobím květen-červenec 2013 a říjen 2013. S doplněným spisovým materiálem byl žalobce seznámen dne 29. 5. 2023, žalobce požadoval pokračování v dokazování. S důvody o neprovedení navrhovaného důkazního prostředku byl žalobce seznámen, reagoval podáním ze dne 3. 8. 2023. Dne 11. 10. 2023 žalovaný ve věci rozhodl.

22. Ke skutkovému stavu: nákup PHM probíhal tak, že dodavatelé žalobci sdělili, zda mají PHM k dispozici. Žalobce si najal dopravce k převozu PHM do tuzemska a instruoval řidiče ohledně nakládky. PHM byly posléze stočeny na čerpacích stanicích žalobce nebo na čerpacích stanicích odběratelů žalobce. S ohledem na průběh nákupu PHM vyvstaly správci daně pochybnosti o tom, zda se jedná o dodání zboží s místem plnění v tuzemsku, nebo o dodání zboží spojené s přepravou mezi členskými státy. Správce daně po provedeném dokazování dospěl k závěru, že v případě předmětných plnění se místo plnění nacházelo v jiném členském státě, neboť tam bylo zboží žalobci dodáno ve smyslu § 13 odst. 1 ZDPH. Žalobce tak mj. neoprávněně ve svém daňovém tvrzení nepřiznal pořízení zboží z jiného členského státu a neoprávněně uplatnil na dodané zboží daňový odpočet ve smyslu § 72 ZDPH. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce byl organizátorem přepravy, protože přeprava PHM byla zajištěna pomocí dopravců nasmlouvaných žalobcem. Žalobce dopravu uhradil a nikomu dalšímu ji nepřefakturoval. Nakoupené PHM použil pro svou ekonomickou činnost, když je po převozu do ČR po zastávce v místě celní deklarace vyložil buď na svých čerpacích stanicích, nebo na čerpacích stanicích svých odběratelů. Žalobce byl ten, kdo instruoval řidiče ohledně nakládky a dopravy samotné. V místě nakládky nebyly žádné osoby jednající jménem dodavatele žalobce, tito mu pouze sdělili, zda jsou PHM k dispozici a kódy pro jejich převzetí. Žalobce podle žalovaného věděl o tom, že PHM jsou skladované v jiném členském státě. Dále se žalovaný zabýval tím, kdy na žalobce přešlo právo nakládat s PHM jako vlastník. Žalovaný dospěl k závěru, že natankováním PHM do cisteren objednaných žalobcem byl žalobce oprávněn s nimi nakládat jako jejich vlastník. Na tento závěr pak nemělo vliv ani to, že žalobce neměl s rafinerií uzavřenou žádnou smlouvu. Přístupové kódy byly žalobci přiděleny jeho dodavateli ještě před započítáním dopravy z rafinerie. Dodavatelé žalobce byli oprávněni nakládat s PHM v místě rafinerie a dobrovolně žalobci PHM předali s cílem umožnit mu, aby s PHM nakládal jako vlastník. Dodavatelé žalobce znali dopravce najatého žalobcem před započítáním přepravy a měli na něj kontakt (přímo na řidiče). Dále tomuto závěru nasvědčuje, že v nákladních listech CMR je jako místo vykládky PHM uvedena čerpací stanice žalobce. Již v době sjednání přepravy tak

bylo zřejmé, že PHM budou doručeny žalobci, nikoliv pořizovateli zboží uvedenému v nákladních listech CMR.

23. K žalobní námitce stran nesprávného určení okamžiku dodání zboží, a tedy i místa plnění krajský soud uvádí, že podle § 7 odst. 1 a 2 ZDPH platí, že *místem plnění při dodání zboží, pokud je dodání zboží uskutečněno bez odeslání nebo přepravy, je místo, kde se zboží nachází v době, kdy se dodání uskutečňuje. Místem plnění při dodání zboží, pokud je zboží odesláno nebo přepraveno osobou, která uskutečňuje dodání zboží, nebo osobou, pro kterou se uskutečňuje dodání zboží, nebo zmocněnou třetí osobou, je místo, kde se zboží nachází v době, kdy odeslání nebo přeprava zboží začíná. Pokud však odeslání nebo přeprava zboží začíná ve třetí zemi, za místo plnění při dovozu zboží a následného dodání zboží osobou, která dovoz zboží uskutečnila, se považuje členský stát, ve kterém vznikla povinnost priznat nebo zaplatit daň při dovozu zboží.*
24. Podle § 13 odst. 1 a 2 ZDPH platí, že *dodáním zboží se pro účely tohoto zákona rozumí převod práva nakládat se zbožím jako vlastník. Dodáním zboží do jiného členského státu se pro účely tohoto zákona rozumí dodání zboží, které je skutečně odesláno nebo přepraveno do jiného členského státu.*
25. Podle § 16 odst. 1 ZDPH platí, že *„pořízením zboží z jiného členského státu se pro účely tohoto zákona rozumí nabytí práva nakládat jako vlastník se zbožím od osoby registrované k dani v jiném členském státě nebo od osoby, které vznikla nejpozději dnem dodání tohoto zboží registrační povinnost v jiném členském státě, které nejsou osvobozenou osobou, pokud je zboží odesláno nebo přepraveno z jiného členského státu do členského státu od něj odlišného a) osobou, která uskutečňuje dodání zboží, b) pořizovatelem, kterým se pro účely tohoto zákona rozumí osoba, která pořizuje zboží z jiného členského státu, nebo c) zmocněnou třetí osobou“.*
26. Vymezení okamžiku dodání zboží bylo předmětem rozhodovací činnosti jak Nejvyššího správního soudu, tak Soudního dvora EU. Zdejší soud považuje za vhodné na tuto judikaturu poukázat.
27. Z rozhodnutí Soudního dvora EU ve věci C-245/04 *EMAG* vyplývá, že pokud je dodání zboží spojeno pouze s jedním odesláním nebo přepravou, může být přeprava zboží přičtena pouze jedné transakci a pouze tato transakce může být osvobozena od daně jako intrakomunitární plnění. Od určení transakce, která je spojena s přepravou, se pak odvíjí daňové posouzení transakce, která jí předchází nebo po ní následuje. Uskutečnou přepravu zboží je možné priznat pouze jedné konkrétní obchodní transakci. Ostatní transakce se považují pouze za dodání zboží bez odeslání nebo přepravy a jejich místo plnění je stanoveno v závislosti na tom, zda předchází nebo následují po obchodní transakci spojené s přepravou, tj. místo dodání je buď v místě odeslání, anebo v místě určení dodávky. Daná transakce je spojena s přepravou pouze tehdy, pokud je zboží odesláno nebo přepraveno prodávajícím nebo kupujícím nebo na účet jednoho z nich. Pro přiřazení přepravy k dané transakci je tedy klíčové zjištění, zda v rámci transakce byla zajištěna přeprava, a to buď prodávajícím, anebo kupujícím. Další podmínkou, aby se na straně kupujícího jednalo o pořízení zboží z jiného členského státu, je, že kupující nabude právo nakládat se zbožím jako vlastník.
28. Z rozhodnutí Soudního dvora EU ve věci C-430/09 *Euro Tyre Holding* vyplývá, že co se týče otázky, jakému dodání musí být přičtena přeprava uvnitř Společenství, pokud je uskutečněna osobou, která byla jakožto první pořizovatel a druhý dodavatel účastna obou dodání, nebo je uskutečněna jejím jménem, je třeba posoudit všechny okolnosti umožňující určit, jaké dodání splňuje všechny podmínky stanovené pro dodání uvnitř Společenství.

29. V rozsudku ze dne 25. 11. 2015, č. j. 5 Afs 77/2015 – 43 dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že „v případě, kdy je zboží předmětem více po sobě následujících dodání mezi různými osobami povinnými k dani z přidané hodnoty, které jednají jako takové, avšak předmětem pouze jediné přepravy uvnitř Společenství, musí být určení plnění, jemuž má být tato přeprava přičtena, tedy prvnímu či dalšímu dodání, provedeno s ohledem na celkové posouzení všech okolností posuzovaného případu (nikoliv jen například s ohledem na tzv. kritérium organizace přepravy) za účelem prokázání toho, které z dodání splňuje všechny podmínky, které se vážou k dodáním uvnitř Společenství (§ 7 odst. 2 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty). Prvním pořizovatelem nemusí nutně být vždy bez dalšího osoba, která přepravu zajistila, resp. k ní dala příkaz. Není vyloučeno, aby tato přeprava byla ve prospěch kupujícího zajištěna jinou osobou, která s přepravcem uzavře přepravní smlouvu, z níž nabude práv a povinností právě tento kupující – pořizovatel (§ 7 odst. 2 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty). Místem dodání, které je spojeno s přepravou, nemusí být nutně vždy jen místo fyzického naložení nákladu (zboží) na dopravní prostředek, neboť v případech, kdy dochází k více dodáním v rámci jedné přepravy, k fyzické nakládce a vykládce dojde jen na počátku a konci této přepravy (§ 7 odst. 2 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty)“.
30. Podle ustálené judikatury Soudního dvora EU pojem dodání zboží „**neodkazuje na převod vlastnictví způsobu, jež upravuje použitelné vnitrostátní právo, ale zahrnuje veškeré převody hmotného majetku opravňující druhou stranu k faktickému nakládání s uvedeným majetkem, jako by byla vlastníkem tohoto majetku**“ (rozhodnutí ze dne 8. 2. 1990, ve věci C-320/88, Shipping and Forwarding Enterprise Safe). Zahrnuje „**právo skutečně nakládat s příslušnými pohonnými hmotami**“ či „**právo rozhodnout, jakým způsobem nebo k jakému účelu mají být takové pohonné hmoty použity**“ (rozhodnutí ze dne 6. 2. 2003, ve věci C-185/01, Auto Lease Holland). V návaznosti na uvedenou judikaturu Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 9. 2014, č. j. 3 Afs 41/2014-46, ve věci Grammer CZ, s. r. o. dovodil, že „**dodáním zboží se pro účely daně z přidané hodnoty rozumí převod práva nakládat se zbožím jako vlastník [...] právo nakládat se zbožím jako vlastník zahrnuje veškeré převody hmotného majetku opravňující druhou stranu k faktickému nakládání s uvedeným majetkem, jako by byla vlastníkem tohoto majetku**. Dále Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 5. 2019, sp. zn. 9 Afs 137/2016 dospěl k závěru, že „**dodáním zboží se pro účely DPH rozumí převod práva nakládat se zbožím jako vlastník (§ 13 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty)**. Převod práva nakládat s věcí jako vlastník nelze zcela ztotožnit s převodem vlastnického práva podle příslušných vnitrostátních předpisů, nicméně ve většině případů k dodání zboží dochází převodem vlastnického práva. Z tohoto obecného pravidla existují výjimky, pokud jsou na nabyvatele převedena taková práva, která ho opravňují nakládat se zbožím v obdobném rozsahu, jako může činit vlastník, ačkoliv na něj vlastnické právo podle vnitrostátního práva převedeno nebylo“.
31. Posledním rozhodnutím Soudního dvora EU týkajícím se převodu práva nakládat se zbožím jako vlastník je rozhodnutí ve věci C-401/2018 *Herst*, ve kterém soud navázal na dřívější judikaturu ohledně otázky převodu práva nakládat se zbožím jako vlastník. Dále soud dospěl k závěru, že převod práva nakládat s hmotným majetkem jako **vlastník znamená, že strana, na niž je toto právo převedeno, má možnost činit rozhodnutí, která mohou ovlivnit právní situaci daného zboží, zejména rozhodnutí o jeho prodeji**. Článek 20 směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty musí být vykládán v tom smyslu, že osoba povinná k dani, která uskutečňuje jedinou přepravu zboží uvnitř Společenství v režimu s podmíněným osvobozením od spotřební daně s úmyslem získat toto zboží pro svou ekonomickou činnost, jakmile bude v členském státě určení propuštěno do volného oběhu, nabývá právo nakládat s tímto zbožím jako vlastník

ve smyslu tohoto ustanovení za podmínky, že má možnost činit rozhodnutí, která mohou ovlivnit právní situaci tohoto zboží, zejména rozhodnutí o jeho prodeji; skutečnost, že tato osoba povinná k dani měla od počátku v úmyslu získat toto zboží pro svou ekonomickou činnost, jakmile bude v členském státě určení propuštěno do volného oběhu, musí být vnitrostátním soudem zohledněna v rámci celkového posouzení všech konkrétních okolností věci, která je mu předložena, pro účely určení, kterému z několika po sobě následujících pořízení musí být tato přeprava uvnitř Společenství přičtena.

32. Krajský soud má za to, že výše uvedená kritéria aplikoval žalovaný v napadeném rozhodnutí. V průběhu řízení bylo prokázáno, že žalobce nevystupoval jako pouhý zajišťovatel dopravy zboží, ale přepravu PHM zajišťoval sám pro sebe. Realizoval ji prostřednictvím smluvně najatého a personálně propojeného přepravce PHM, který na základě ústní objednávky od žalobce zajistil dopravu PHM svým dalším dodavatelem. Žalobce po objednání přepravy sdělil dodavateli podrobné informace o přepravě, přičemž náklady na přepravu hradil sám. Skutečnost, že přeprava byla objednaná žalobcem, který k ní již měl podrobnosti (např. místo a čas nakládky a vykládky), byla potvrzena i od dopravce. Žalobce nakupoval PHM pro svou vlastní ekonomickou činnost a od začátku obchodu je měl v úmyslu pořídit a přepravit pro sebe. Prostřednictvím najaté společnosti jel do jiného členského státu vždy pro PHM, které sám od dodavatele Rodener Group objednal, tomuto sdělil podrobnosti k přepravě a tyto PHM na základě přijatých daňových dokladů uhradil. Obchodní vztahy mezi žalobcem a společností Rodener Group se v době realizace předmětných transakcí řídily zákonem č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník (dále jen „obchodní zákoník“).
33. Převod vlastnického práva byl v obchodním zákoníku upraven v § 443 odst. 1, podle něhož kupující nabývá vlastnického práva ke zboží, jakmile je mu dodané zboží předáno. Dle § 443 odst. 2 platilo, že před předáním nabývá kupující vlastnické právo k přepravovanému zboží, když získá oprávnění zásilkou nakládat. Dle § 445 obchodního zákoníku si strany mohou smluvit, že kupující nabude vlastnického práva ke zboží později, než je stanoveno v § 443. Nevyplyvá-li z obsahu této výhrady vlastnického práva nic jiného, má se za to, že kupující má nabytí vlastnické právo teprve úplným zaplacením kupní ceny. Žalobce předložil písemnou kupní smlouvu uzavřenou mezi ním jako kupujícím a společností Rodener Group jako prodávajícím uzavřenou dne 23. 2. 2010, přičemž dne 12. 7. 2010 byl ke smlouvě uzavřen Dodatek č. 1. Dle čl. 2.2 smlouvy se kupující zavazuje zboží převzít na terminálu Lobau Rakousko do vlastních cisteren a zaplatit za odebrané zboží dohodnutou cenu. Dle čl. 2.4 smlouvy je kupní cena splatná v den zdanitelného plnění – v den odběru na terminálu. Smluvní strany se dohodly, že každou jednotlivou dodávku lze uskutečnit pouze při úplném uhrazení dodávek předchozích. Dle čl. 2.5 smlouvy se kupující stává vlastníkem zboží až po jeho úplném zaplacení. Dle čl. 2 Dodatku č. 1 se smluvní strany dohodly, že před uskutečněním každé jednotlivé dodávky PHM poskytne kupující prodávajícímu tzv. předplatu, a to ve výši, která se bude rovnat ceně konkrétní dodávky PHM.
34. Z výše uvedeného žalovaný k otázce nabytí vlastnického práva žalobcem dovedl, že v předmětném zdaňovacím období, tj. říjen 2013 docházelo k úhradě celé částky žalobcem jeho dodavateli, a to vždy v den pořízení zboží. Při odběru PHM vystavil dodavatel fakturu, kterou žalobce uhradil. K převodu vlastnictví PHM na žalobce tedy došlo již v průběhu či po nakládce. Žalovaný zdůraznil, že i v těch případech, kdy k úhradě dodávky, a tedy k převodu vlastnického práva dle kupní smlouvy, mělo dojít až po zaplacení zboží vzhledem k výhradě vlastnického práva, přešlo právo nakládat se zbožím jako vlastníkem dle ZDPH na žalobce již okamžikem převzetí zboží (stočením PHM do cisteren), neboť žalobce se již tímto

okamžikem **stal oprávněným držitelem zboží**. Již v tomto okamžiku mu svědčilo právo nakládat se zbožím jako vlastník a došlo k dodání zboží ve smyslu ustanovení § 13 odst. 1 ZDPH. Soukromoprávní ujednání o výhradě vlastnictví totiž nemá vliv na okamžik převodu práva nakládat se zbožím jako vlastník dle ZDPH. Žalovaný zdůraznil, že to byl žalobce, kdo měl již od počátku v úmyslu pořídit PHM uskladněné v jiném členském státě, a že je měl již od počátku v úmyslu přepravit sám pro sebe a svou vlastní ekonomickou činnost. Žalobce od počátku jím organizované a hrazené přepravy ovlivňoval osud PHM, tj. rozhodoval o tom, kdy, odkud, kým a kam budou PHM přepraveny. Bylo prokázáno, že na žalobce bylo již na území jiného členského státu převedeno vlastnické právo k PHM dle soukromoprávních předpisů, případně se žalobce již na území jiného členského státu stal minimálně oprávněným držitelem PHM. Z výše uvedeného vyplývá, že v rámci transakce mezi žalobcem a jeho dodavatelem Rodener group byly splněny všechny předpoklady pro určení, že se jedná o přeshraniční dodávku. Byl zjištěn organizátor přepravy (žalobce), mezi žalobcem a dodavatelem došlo k převodu práva nakládat se zbožím jako vlastník (stočením PHM do cisterny) a dále mezi žalobcem a dodavatelem došlo k převodu vlastnictví (zaplacením).

35. Krajský soud se s uvedeným hodnocením této právní otázky zcela ztotožnil s žalovaným a má za to, že žalovaný srozumitelně objasnil skutečné nabytí vlastnického práva, včetně jeho složek, jak je vymezuje soukromé právo, respektive fakt, že žalovaný se stal minimálně držitelem PHM, který měl právo skutečně s PHM nakládat a rozhodnout, k jakému účelu mají být použity, ve smyslu vymezení judikaturou Soudního dvora EU a NSS (viz bod 30. rozsudku). Proto krajský soud uvedenou žalobní námitku považuje za nedůvodnou.
36. Nelze přehlédnout, že žalobce na několika místech žaloby na podporu svých tvrzení argumentuje rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 25. 3. 2015, sp. zn. 45 Af 13/2013. K tomuto krajský soud uvádí, že proti žalobcem opakovaně citovanému rozsudku Krajského soudu v Praze byla podána kasační stížnost, která byla zamítnuta rozsudkem NSS č.j. 5 Afs 77/2015-43 ze dne 25. 11. 2015, dále také jen rozsudek „JASA TRANS“. Nicméně skutkové okolnosti ve věci JASA TRANS jsou rozdílné oproti nyní projednávané věci. Ve věci JASA TRANS byla důvodem pro zrušení rozhodnutí žalovaného skutečnost, že žalovaný jako správní orgán neprovedl řádně dokazování, a to za situace, kdy nebylo dostatečně objasněno, kdo byl organizátorem přepravy PHM. Napadené rozhodnutí však touto vadou netrpí, žalovaný se se skutkovými okolnostmi podrobně vypořádal. Naopak na závěry rozsudku JASA TRANS odkazuje žalovaný v napadeném rozhodnutí, neboť NSS zde konstatoval, že při posouzení otázky, kterému dodání má být přisouzena přeprava, hraje významnou roli tzv. kritérium organizace přepravy. Je však třeba zabývat se nejen otázkou, která osoba fakticky provádí přepravu, ale taktéž okamžikem převodu práva nakládat se zbožím jako vlastník. V nyní posuzované věci bylo žalovaným prokázáno, že organizátorem přepravy byl žalobce. Krajský soud proto neshledal argumentaci žalobce důvodnou.
37. Dále žalobce tvrdil, že na něj nepřešlo důkazní břemeno k prokázání místa zdanitelného plnění a uvedl, že se jedná o otázku právní, ne skutkovou. Má za to, že žalovaný vytvořil teorii o tom, že žalobce mohl se zbožím ekonomicky nakládat již v jiném členském státě, aniž by o tom předložil jakýkoliv důkaz. Důkazní návrhy žalobce žalovaný bez relevantního odůvodnění neprovedl.
38. Podle krajského soudu žalovaný dostatečně a v souladu s požadavkem zrušujícího rozsudku NSS v napadeném rozhodnutí vyargumentoval, z jakého právního důvodu na žalobce přešlo právo nakládat s PHM jako vlastník (viz bod 33. rozsudku). Žalovaný doplnil spisový

materiál o důkazy, a to žalobcem navržené svědecké výpovědi p. Š., který pracoval v předmětném období jako řidič pro firmu Kuchařík autodoprava, s.r.o., p. O., který v předmětném období pracoval jako obchodní zástupce dodavatele žalobce společnosti Rodener Group, a Ing. B., která byla v předmětném období jednatelkou společnosti Rodener Group. Skutečnosti zjištěné z provedených svědeckých výpovědí potvrzují, že žalobce kupoval PHM pro svou vlastní ekonomickou činnost, prostřednictvím najaté společnosti žalobce dovážel z jiného členského státu PHM, které si sám od dodavatelů objednal a sdělil jim podrobnosti k přepravě. K převodu práva nakládat se zbožím jako vlastník na žalobce došlo okamžikem stočení PHM do cisterny. Při vyskladnění zboží byly vystaveny faktury pro žalobce, a tyto byly ihned zaplacený. Žalobce od počátku jím organizované a hrazené přepravy rozhodoval o tom kdy, odkud a kým budou PHM přepraveny. Skutečnost, že PHM musely být v místě celní deklarace propuštěny do volného oběhu, nijak nesvědčí tomu, že by žalobce nebyl vlastníkem PHM, neboť tato povinnost by stíhala každého vlastníka PHM.

39. Krajský soud vzhledem k provedeným důkazům a z nich vyplývajícím zjištěním nepovažuje žalobní námitku za důvodnou. Žalovaný provedl žalobcem navržené důkazy, které podpořily jeho právní úvahu o tom, kdy se stal žalobce vlastníkem PHM, respektive, kdy na něj přešlo právo nakládat se zbožím jako vlastník v intencích judikatury SD EU (bod 30. rozsudku).
40. K námitce týkající se nedostatečného vypořádání s nákladními listy CMR krajský soud uvádí, že podle čl. 1 odst. 1 Úmluvy CMR se *„úmluva vztahuje na každou smlouvu o přepravě zásilek za úplatu silničním vozidlem, jestliže místo převzetí zásilky a předpokládané místo jejího dodání, jak jsou uvedena ve smlouvě, leží ve dvou různých státech, z nichž alespoň jeden je smluvním státem této Úmluvy. Toto ustanovení platí bez ohledu na trvalé bydliště a státní příslušnost stran“*. Podle čl. 4 Úmluvy CMR platí, že *„dokladem o uzavření přepravní smlouvy je nákladní list. Chybí-li nákladní list, má-li nedostatky nebo byl-li ztracen, není tím existence nebo platnost přepravní smlouvy dotčena a vztahují se na ni i nadále ustanovení této Úmluvy“*. Podle čl. 9 odst. 1 Úmluvy CMR platí, že *„nákladní list je, pokud není prokázán opak, věrohodným dokladem o uzavření a obsahu přepravní smlouvy, jakož i o převzetí zásilky dopravcem“*.
41. Nákladní list CMR je sice Úmluvou CMR označen jako věrohodný důkaz o skutečnostech, které jsou v ní uvedeny, nejedná se však o veřejnou listinu, jak tvrdí žalobce. Veřejnou listinou se podle § 94 odst. 1 daňového řádu rozumí *„listina vydaná orgánem veřejné moci v mezích jeho pravomoci, jakož i listina, která je zákonem prohlášena za veřejnou, potvrzuje, že jde o prohlášení orgánu veřejné moci, který listinu vydal, a není-li dokázán opak, potvrzuje i pravdivost toho, co je v ní osvědčeno nebo potvrzeno“*. Z čl. 5 Úmluvy CMR vyplývá, že nákladní list CMR vystavuje některá ze stran přepravní smlouvy, tedy soukromoprávní subjekt, nikoliv orgán veřejné moci. Ani samotná Úmluva CMR, ani jiný právní předpis pak nákladní list CMR neoznačují za veřejnou listinu. Nákladní list CMR má především silnou důkazní hodnotu ohledně skutečností, které jsou v něm uvedeny. Jak uvádí komentářová literatura: *„Na druhou stranu nákladní list zůstává stále důkazním prostředkem a údaje v něm zapsané musejí odpovídat skutečnosti. Pokud tomu tak není, je možné prokázat opak - např. určitá osoba nemůže být považována za odesilatele jen proto, že její jméno figuruje v nákladním listu, pokud přepravní smlouvu neuzavřela“* [LOJDA, Jiří. *Úmluva o přepravní smlouvě v mezinárodní silniční přepravě (CMR)*. Praha: Wolters Kluwer, 2017, komentář k čl. 9, dostupné v systému ASPI]. S tímto názorem se krajský soud plně ztotožňuje.

42. Žalovaný v bodě 50. svého rozhodnutí popsal své úvahy, kterými se řídil při hodnocení důkazní hodnoty nákladních listů CMR, a došel k závěru, že s přihlédnutím ke všem zjištěným okolnostem lze předložené nákladní listy CMR považovat pouze za důkaz o tom, že zásilky PHM byly v jiném členském státě převzaty k přepravě dopravcem. Krajský soud připomíná, že důkazní hodnota nákladních listů CMR byla řešena již v rozhodnutí, které bylo zrušeno rozsudkem NSS č. j. 8 Afs 114/2020-72 ze dne 30. 11. 2022; v tomto rozsudku NSS uvedl, že je liché tvrzení stěžovatelky (žalobce), podle kterého žalovaný neuvedl, z jakého důvodu se nákladní listy CMR neshodují s jejími tvrzeními, neboť žalovaný konkrétně popsal, v čem nesoulad spočívá (osoba odesílatele, možnost dispozice se zbožím, místo vykládky, příjemce zboží). Ani tuto námitku proto krajský soud neshledal důvodnou.
43. Žalobce v žalobě navrhl krajskému soudu, aby zvážil, zda nebyly naplněny podmínky rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 2. 2018, č.j. 2 Afs 239/2017-29, neboť žalovaný vydal platební výměry převážně za účelem prodloužení prekluzivní lhůty. K této námitce se vyjádřil žalovaný, a to konstatováním, že jednak nebyly vydány platební výměry, ale žalobou napadené rozhodnutí a nebylo vydáno s „lehce pozměněnou argumentací“, jak tvrdí žalobce, ale se zcela novým posouzením věci s ohledem na závěry zrušujícího rozsudku NSS. Toto vypořádání je zcela vyčerpávající a krajský soud mu přisvědčuje a ztotožňuje se s ním. Krajský soud považuje proto žalobní námitku za nedůvodnou.
44. K námitce neprovedení opakovaného výslechu svědka žalovaný uvedl, že se jedná o obecnou námitku a pokud má žalobce na mysli opakování výslechu svědka pana M. O., žalovaný v bodě 57. napadeného rozhodnutí zdůvodnil, proč návrhu žalobce nevyhověl. Krajský soud nemůže považovat za důvodnou ani tuto námitku, i proto, že žalobce byl svědecké výpovědi svědka účasten a mohl mu klást otázky. Podstatným je také fakt, že svědek si s ohledem na časový odstup na spoustu věcí již nevzpomněl. Kromě toho žalobce neuvedl, v čem konkrétně by opakování výslechu svědka mohlo vést ke změně rozhodnutí žalovaného.
45. Dle šesté žalobní námitky se žalovaný nevypořádal s požadavkem NSS uvedeným ve zrušujícím rozsudku, aby se zabýval tím, na základě, jakého právního titulu přešlo na žalobce právo nakládat s PHM jako vlastník a také se nevypořádal s argumentem žalobce, že režim podmíněného osvobození od spotřební daně je jednoznačným důkazem o tom, že smluvní strany považovaly za místo dodání Českou republiku.
46. Žalobce se v tomto svém tvrzení mýlí. Žalovaný se s požadavkem NSS vypořádal velmi podrobně, a to zvláště v bodech 38. až 42., 47. a 49. napadeného rozhodnutí. V rozsudku je právní úvaha žalovaného shrnuta v bodech 32. až 34. K otázce spotřební daně jakožto důkazu o tom, že smluvní strany považovaly za místo dodání Českou republiku, se vyjádřil ve zrušujícím rozsudku NSS, ze kterého vyplývá: „stěžovatelka nadto chybně spojuje převod práva nakládat se zbožím jako vlastník s režimem podmíněného osvobození od spotřební daně. Pro určení toho, které plnění v řetězci dodávek je třeba považovat za pořízení zboží uvnitř území Evropské unie, však není podstatné ani to, který subjekt zaplatil spotřební daň, ani že přeprava pohonných hmot probíhala v režimu podmíněného osvobození od spotřební daně. Nejvyšší správní soud k tomu v bodě 99 rozsudku AREX CZ, na který správně odkázal krajský soud, uvedl, že „[n]elze se tedy ztotožnit ani s námitkami, že po dobu, kdy se zboží nacházelo v režimu podmíněného osvobození od spotřební daně, by nemohlo dojít k převodu nakládat s věcí jako vlastník. Jak správně poznamenává žalovaný, s vlastnictvím jsou velmi často spojena veřejnoprávní omezení v soukromoprávně neomezeném nakládání s věcí. Ta však nemusí mít vůbec žádný vliv na možnost věc soukromoprávně převést na jiného. Samozřejmě je tak možné například nabýt právo užívat věc jako vlastník (typicky převodem vlastnictví – viz dále)

k nemovité kulturní památce, s jejímž vlastnictvím jsou spojena omezení daná předpisy památkové péče. Stejně závěry platí i pro přepravu pohonných hmot v režimu podmíněného osvobození od spotřební daně, ačkoliv původní ani nový vlastník nebudou po dobu tohoto režimu oprávněni se zbožím volně nakládat.“

47. Krajský soud v této souvislosti poukazuje na závěry obsažené v Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2019, č. j. 9 Afs 137/2016-176, který dospěl na základě rozsudku Soudního dvora EU ve věci C-414/17 AREX CZ k závěru, že „*pohonné hmoty nabývané osobou povinnou k dani, jejíž ostatní pořízení jsou předmětem DPH, nemají podle směrnice Rady 2006/112/ES o společném systému daně z přidané hodnoty odlišný režim, než má jiné jí pořízované zboží. Pro určení toho, které plnění v řetězci dodávek je třeba považovat za pořízení zboží uvnitř území Evropské unie, není podstatné, který subjekt zaplatil spotřební daň, ani že přeprava pohonných hmot probíhala v režimu podmíněného osvobození od spotřební daně. I v těchto případech se uplatní obecná pravidla pro určení, kterému pořízení má být přeprava přičtena, vyvěrající z určení toho, které plnění je předmětem DPH dle čl. 2 odst. 1 písm. b) bod i) směrnice Rady 2006/112/ES a jemu odpovídajícího § 2 odst. 1 písm. c) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty“.* S tímto závěrem se zdejší soud plně ztotožňuje a uvádí, že z uvedeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že okamžik převodu práva nakládat se zbožím jako vlastník je nezávislý na vyměření spotřební daně.
48. Co se týká argumentace žalobce v replice ze dne 14. 3. 2024, je nesporné, že replika byla podána až po uplynutí dvouměsíční lhůty pro podání žaloby podle § 72 odst. 1 s. ř. s., když rozhodnutí žalovaného bylo žalobci doručeno dne 16. 10. 2023. Proto nelze přihlídnout k vznesení nových žalobních bodů, pouze k rozvinutí žalobního bodu včas uplatněného. Novým žalobním bodem je nesouhlas s hodnocením výpovědi svědkyně Ing. B. a svědka p. O., jímž se proto krajský soud nezabýval. Naopak rozvinutím včas uplatněného žalobního bodu jsou poměrně nekonkrétní úvahy žalobce o tom, že přechod vlastnictví podle soukromoprávních předpisů nekoreluje s ekonomickým vlastnictvím podle ZDPH a opakování námítky, že žalovaný měl posoudit veškeré okolnosti, které mohou osvědčovat, kde k přechodu práva vlastnictví došlo. Krajský soud se domnívá, že žalovaný se s otázkou přechodu vlastnického práva k PHM v napadeném rozhodnutí vypořádal přezkoumatelně a dostatečně (viz bod 34. rozsudku).

Závěr a náklady řízení

49. Krajský soud s ohledem na uvedenou žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
50. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 9. ledna 2025

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje

